

L'OPINIÓ

REPUBLICANS

UNIM-NOS!

Davant l'anunciada Conferència d'Esquerres, tenim el deure de parlar més que mai, aquells que constantment hem estat rebutjats abans pels nostres afins i ara pels adversaris, de franc-tiradors. No és que el nostre ens ofengui, no. Precisament la nostra adhesió a la disciplina d'un partit fonamentada en la innegable ineficàcia de tots aquells que existien amb anterioritat al 13 de novembre de 1923 ha provocat o almenys ha contribuït a convocar la Conferència de la qual anem a parlar. Franc-tiradors, sí, però el cap ben alt, però mai entorpidors, ni secessionistes. L'OPINIÓ i els seus homes i els seus amics, l'ideari sobretot dels quals tantes vegades ha estat rebutjat en el curs de la nostra ja llarga vida pública, van a a la Conferència d'Esquerres de Catalunya, amb tot entusiasme i amb molta confiança en l'èxit de les seves deliberacions.

A totes les insinuacions que se'ns han atribuït i se'ns adrecen acusant-nos de perseguidors d'unions republicanes, responem amb fets. No hi ha hagut cap temptativa seria d'obra esquerrana de conjunt, on L'OPINIÓ no hagi aportat el seu suport i la seva col·laboració. Durant sis mesos hem lluitat per la constitució d'una Intelligència d'Esquerres, l'esfera d'acció de la qual era molt més extensa que la que ara volem tenir la Conferència. En aquella Intelligència devien entrar-hi totes les forces d'obres organitzades, l'únic mitjà per a aconseguir una gran eficàcia revolucionària. Ja s'hauran adonat els homes polítics normals, de la necessitat absoluta d'acostar les masses treballadores als agrupaments petits-burgesos liberals i republicans si es vol crear una força de combat. Doncs bé, nosaltres ens havíem posat sobre les espatlles la càrrega feixuga de convèncer als polítics esquerrans, professionals i aficionats, tossuts i comprensius, genciosos i egoïstes, del servei que la Intelligència faria a l'empenta renovadora que fins portava l'endemà de la caiguda de Primo de Rivera. En aquestes planes hem explicat a bastament les causes del fracàs de la nostra obra, sense altres limitacions, en l'acusació, que les imposades

per la decorosa convivència amb els culpables, més inconscients que mal intencionats.

Ni el cansament, ni l'amor propi ferit, ens han apartat de la brega. No hi fa res que un company acollint-se a les pàgines d'un diari d'esquerra ens llancés damunt la sospita calumniosa d'*arrivisme*. Tampoc no ens ha afectat l'allusió continuada de cantonalisme polític. Davant la paraula errada o la niciesa, hi oposem la feina feta.

Avui ja tenim categoria. Sí, companys, L'OPINIÓ ja té una història de presons governatives, de denúncies, de processos, de multes, i de persecucions de tota mena. Una veritable certificació de conducta lliurada, aquesta sí, per autoritat competent. Ens l'hem guanyada a pols. I afegint-la a la d'una existència sense màcula, de lluita aferrissada, no tenim per què baixar el to, ni la cara davant de ningú.

Es així que podem patrocinar aquesta Conferència d'Esquerres a la porta de la qual tots deixarem els galons per tal d'estalviar-nos disgustos, però amb la condició de què no hi hagi cap presumit que pretengui conservar-los dintre. I una vegada desposseïts de tota mena d'atributs motius de baralles, col·laborarem tant com sigui possible a l'obra general de creació d'un fort partit republicà d'esquerra que s'afiliï un bon contingut de socialisme.

L'home d'esquerra català sembla que temi el contacte dels seus germans. Tot just escampada la idea, al costat de valuosos adhesions, s'han dibuixat temors i s'han concretat abstencions. "Acció Republicana" no ve i "La Nau" amb manifestació fruïció anuncià que tampoc vindria "Estat Català". Comprenem una mica, no gaire, l'actitud d'aquest grup entestat en una idea tan noble com difícil. Té una finalitat apta per ajuntar elements complexos als quals un programa de partit polític segurament no escauria. Però no podem capir el retraïment dels amics de Rovira i Virgili en front d'una Assemblea constituent, d'on en poden sortir accep-

tats estatuts com els seus i on s'hi participa sense compromís previ. "Acció Republicana" per molt forta que es senti no deuria, al nostre entendre, rebutjar el diàleg, el tracte, ni la conversa amb els importants elements que hi assistiran. És una posició que potser no prendria davant una crida sortida d'"Acció Catalana" malgrat estar-ne ideològicament molt més separada.

La "Unió Socialista de Catalunya", vindrà no pas corporativament, sembla, sinó per mitjà dels seus homes millors, que segons diuen tenen el propòsit d'actuar d'observadors actius. Benvinguts siguin. També nosaltres som socialistes i haurem de trobar-nos forçosament en la major part dels punts de vista.

El "Partit Republicà Català" és dissolt per tal de què els seus membres tinguin més llibertat d'intervenció. Tampoc faltaran nutridíssims grups de federals.

Ens permetem, doncs, pronosticar una bona feina. De moment, cal que els que en desconfin amaguin una mica més llur temor. Hom pateix de veure com l'eminent correligionari i excellent amic Humbert Torres al Foment Nacionalista Republicà, de Reus, parlà de la futura Conferència amb un esverament que la perjudica abans de néixer. Per què tanta por? ¿És que s'han de mirar amb lupa abans d'hora les qüestions de principis? Recordi tothom que no es tracta d'una reunió de tractadistes de Ciència Política, sinó d'homes per als quals sols hi ha un objectiu comú: l'implantació a Espanya d'una República Federal que respecti plenament la personalitat de Catalunya.

Nosaltres ja n'hem après de fer programes mínims. Poden estar tranquils els més temerosos. La màxima ideologia de L'OPINIÓ potser ni serà plantejada ara com ara, perquè en realitat, el dia que la República Federal fos proclamada, tant els homes de l'alta qualitat de l'amic Torres, com els de la nostra, molt més inferior, llavors començaríem realment a treballar.

Republicans liberals de Catalunya, uniu-vos i cap a la Conferència d'Esquerres!

Ciudadà: El teu setmanari és L'OPINIÓ